

O I S O V I N Y

Nepostradatelný informační a inspirační zdroj pracovníků býv. OIS

Pravicový, liberální chem.inž. občasník. Založeno r. 1996

Slovo úvodem

Vzpomínáte, že to není zas tak dávno, co jsme slavili příchod roku 2000, přečkali jsme konec světa v r. 2012 a už si budeme zvykat psát v datu číslo 2014. Jo, ten čas nám dává zabrat a to přitom stále nevíme, co to vlastně je. Jen, že to strašně utíká, dokonce čím dál rychleji.

Vánoce máme za sebou, Silvestra jsme přežili a jaro je daleko. Možná zápasíte se svým novoročním předsevzetím. To vám nezavídím, ale nebudu vás odrazovat. Co, když se vám to tentokrát povede. Prosincový advent byl očekáváním mesiáše a teď už víme, že se žádný zázrak nekoná. Přesto začátek roku je jistý mezník a jako každý mezník nám přináší tu malou lidskou naději, že všechny změny nemusí být jen k horšímu a že nás něco může i příjemně překvapit. Naladte se tedy pozitivně, abyste tu změnu nepropásli.

Motto

Nejhorší je, když myslíš, že víš...

Z citátů, reklam, inzerátů a...

„Chtít získat nějakou informaci z webu je jako dát si doušek vody z hydrantu“.

„Nejtěžším trestem pro myslícího člověka je bezmocnost“.

„Štěstí, které třeba bránit, není už vlastně štěstím“.

„Nejstarší řemeslo ženy? Manželka!“

„Průměrný učitel vypráví. Dobrý učitel vysvětluje. Výborný učitel ukazuje. Nejlepší učitel inspiruje“.

Víte, že?

- Během života vyloučíme z těla kolem 41 000 litrů moči a vypočítáme neuvěřitelných 20 m³ slané vody. Další 5 000 l vody vydechneme v podobě vodních par.
- Počal život již krátce po velkém třesku? <http://www.osel.cz/index.php?clanek=7338>
- Tak jsme se těšili, že letošní advent nám ozdobí dobře viditelný ohon komety ISON a ona nás zklamala, její jádro nevydrželo horký průlet kolem Slunce a rozpadlo se.
- Zajímá vás, jak je to s inflací u nás? Podrobně to najdete na této stránce českého stat. úřadu: http://www.czso.cz/csu/redakce.nsf/i/mira_inflac_e
- Pes pochází z Evropy, ne z Asie? http://www.lidovky.cz/pes-pochazi-z-evropy-a-ne-z-asie-zjistili-vedci-srovnanim-dna-prb-veda.aspx?c=A131115_162716_ln_veda_hm#utm_source=clanek.lidovky&utm_medium=text&utm_campaign=a-souvisejici.clanky.clicks
- Ze zahraničních turistů jich 39% u nás stráví více dnů, 51,8% je jen jednodenních a 9,2% přes nás jen projíždí.

Dobro a zlo jako bratři

Otázky dobra a zla zajímají lidstvo od nepaměti, protože pro ně představují chronický a těžko uchopitelný problém. Je to zřejmě problém ryze lidský, protože v říši zvířat se s tímto abstraktním pojmem ještě nesetkáváme. Ano šelma zabíjí, ale nikoliv proto, že by byla zlá, ale protože je to její evoluční přirozenost, způsob života, získávání obživy a tedy cesta k přežití. Všichni příslušníci druhu se chovají přibližně stejně. Co to je vlastně dobro a zlo? Dvě opačné kategorie, které tedy zřejmě souvisí s nějakým kritériem, ale jakým? Je to patrně emocionální

kritérium, protože zlo působí smutek a bolest, dobro radost a štěstí. Je to kritérium zprůměrněné společenskou zkušeností. I když ho nedovedeme dobře definovat, každý z nás ho má hluboko v sobě zakořeněné a dovedeme zpravidla intuitivně rozeznávat dobro a zlo.

Leží tyto protipóly skutečně proti sobě na úsece, dipólu? Nejsou někdy stočeny spíše do kruhu, jako když genialita hraničí s bláznovstvím nebo pocit zimy s horkem? Mám za to, že i u protikladu dobra zla tomu tak je. Aspoň u toho kolektivního. Na začátku každého kolektivního zla je totiž zárodek dobra. Podívejme se třeba na hrůzovládu francouzské revoluce. Na počátku byl pád Bastily, ideály svobody, rovnosti a bratrství. Pak však idea a její čistota přesáhly vše ostatní a mnoho lidí, roajalistů i republikánů skončilo pod gilotinou. Bolševická revoluce v Rusku vycházela byt z utopistických, ale líbivých ideálů a měla přinést sociální rovnost a lepší časy. Naprostý opak byl pravdou, když reformátoři zjistili, že něco jiného je spřádat revoluční plány u láhve vodky a něco jiného řídit stát. Osobní zrůdnost Stalina se mohla projevit tak hluboko právě proto, že na začátku cesty stála naděje. Nejinak tomu bylo u Hitlera. Ten dovedl velmi šikovně využít neutěšené ekonomické i porážkové situace v Německu a postavit se do role mesiáše. Zpočátku byl úspěšný, ale záhy se ukázalo za jak strašlivou cenu. Také únorový komunistický převrat v Československu měli komunisté usnadněný poválečnou touhou po lepším životě a deziluzí ze zrahy západních spojenců. Zlo je rafinované a instinktivně se zpočátku halí do líbivé legendy. Bez ní by neobstálo v počátečních fázích, kdy ještě nebývá dostatečně silné, aby se mohlo odhalit a prosadit silou. To bývá ta krátká fáze, kdy je ještě k porážení, pokud by se svobodomyšlné dobro dokázalo dostatečně zmobilizovat. Jenže rozpoznat zlo včas bývá obtížné, jak nám historie dokládá. A svobodomyšlní muži jen tak nevstanou od svých stolů a rodin, aby se chopili zbraně a postavili se zlu na odpor. Tuze dlouho diskutují a zvažují názory a varianty, až je příliš pozdě. Následně pak zaplatí daň řádově větší. Zlo se neřídí ustálenými demokratickými pravidly. Naopak je využívá a zneužívá, než nastolí svá vlastní pravidla.

Jaké jsou tedy kořeny lidského zla? Ano lidského, protože vesmír a příroda kolem nás je z tohoto lidského pohledu neutrální. Aspoň si to myslíme. Když někde vznikne přírodní katastrofa nebo se narodí hendikepovaný živočich, mluvíme o náhodě a ne zlém úmyslu. Je-li však zahrnut lidský faktor, hodnotíme v kategorii dobra a zla, mluvíme o úmyslu. Je to proto, že člověk má svobodu rozhodování a za ni následně nese také odpovědnost (je zajímavé, že kategorie Boha má svobodu rozhodování, za které však následně nenese odpovědnost). U kořenů zla je lidské rozhodování, které sleduje nějaký cíl, nejčastěji prospěch. Hmotný prospěch sice nikoho neomlouvá a nesnižuje zlou podstatu, avšak takové zlo je alespoň racionálně uchopitelné a vysvětlitelné, protože souvisí s naším morálním prokletím – hluboce geneticky zakódovanou snahou o přežití. Ta v dnešní „civilizované“ společnosti již sice neznamená zabíjet konkurenta na potkání, ale vede ke konkurenčnímu jednání a snaze získávat výhody na úkor druhých. Proti tomuto genetickému fenoménu postavila lidská společnost faktor vzájemné spolupráce, který významně snižuje individuální rizika nepřežití a za cenu jistých omezení zvyšuje naději na přežití lidstva jako celku. Nekrademe tedy věci slabším proto, že historická zkušenost nás naučila, že z dlouhodobého hlediska dodržováním pravidel získáme šanci na úspěšnější život. A tedy vlastně tak celkově získáme více, než těmi krádežemi. Někteří však podlehnou nutkání nečekat na dlouhodobé hledisko a získat prospěch teď hned a za každou cenu. Mnohem větší obtíže nám ale působí pochopit abstraktní zlo, za kterým se neskrývá bezprostřední prospěch. Takové zlo bývá také zpravidla horší i ve svých důsledcích.

Proč někdo páchá zlo jen pro pouhé potěšení a ponížení druhých? Pudí ho k tomu transformované prožitky a ústrky z průběhu jeho života? Potom hrozí, že platí něco jako zákon zachování zla, neboli zlo se může přeměnit zase jenom v zlo. S narůstající populací se dokonce zdá, že nejde o zákon zachování, ale postupného nárůstu, s počtem jedinců. Je možná anihilace zla neboli jeho přeměna, když ne na dobro, tedy alespoň na něco neutrálního? Kdyby lidé nevěřili v tuto možnost, dávno by vzdali ten nekonečný, sisufovský, odvěký boj dobra se zlem. Pokud nelze zvítězit, je třeba se o to alespoň snažit a zlo pojmenovávat. Nepojmenované zlo by mělo totiž usnadněnou úlohu a šířilo by se mnohem rychleji. A zde působí zákon přerodu kvantity v kvalitu a velké množství menšího zla se časem přemění v nové zlo, větší a krutější. Je také možné, že příčina zla leží v těch hlubinách naší duše, kam rozumem nedohlédneme a že zlo nepotřebuje důvod a příčinu. To by byla ta nejhorší varianta. Bojujte s něčím, co prostě je a nemá příčinu! Lidský právní řád má někdy obtížně posuzovat lidské činy na hranici vědomí odpovědnosti a temnoty duševní poruchy. Ale my dobře cítíme, že většina zla se nedá schovat za duševní poruchu.

Je-li zlo obtížně uchopitelnou kategorií, pak s dobrem to není o moc snadnější. Proč jsou lidé dobří? Tedy aspoň někteří. Na první pohled jde dobro proti základní „přirozenosti“ - snaze o přežití. Z kulturně filosofického hlediska je ten přechod od starozákonního „oko za oko, zub za zub“ k novozákonnímu „kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem“ opravdu významným a nedoceněným počinem. Jen škoda, že se tak obtížně prosazuje v praktickém životě. Může to skutečně fungovat? Ano, je to totiž zákon, kterým by se měli řídit jedinci, ale ne společnost. Ta musí zůstat vůči zlu tím zlým a trestajícím. Ne my jednotliví lidé. A tady je jistý racionální kořen dobra. Nebudu-li oplácet zlo a sám budu konat dobro, pak mám sice malou, ale přesto naději, že bude zla ubývat a mě i mým blízkým se vyhne. Pro ty, kteří nemilují biblická přirovnání to lze formulovat takto. Chovejte se k lidem tak, jak chcete, aby se oni chovali k vám. Naštěstí je stále dost lidí, kteří, když se k nim chovate slušně, oplácejí vám stejným. Dobro je tou kategorií, která nese ovoce („vyplácí se“) až v dlouhodobém kontextu. Proto bychom se neměli nechat odradit dílčími nezdary. Jako nám dělalo starosti abstraktní zlo, zdá se, že součástí lidskosti je také jakési abstraktní dobro, které nepotřebuje důvod a odměnu. Tou odměnou je „jen“ dobrý pocit radosti z harmonického vztahu k druhým. Chtěl bych věřit, že většina z nás nevytunelovala firmu či banku ne proto, že k tomu neměla dost příležitosti, ale pro ten pocit, že zůstat poctivý v garsonce je nakonec více, než ta vila na Bahamách. Konec konců, i když jsou materiální statky příjemné, nejsou životním východiskem a jednostranný hon za nimi vede jen do nikdy nekončící slepé uličky, na jejímž konci čeká rozčarování. Tajemství štěstí a spokojeného života je spíše v pestrosti a zlaté střední cestě. Ostatně pocit štěstí je proto tak sladký, že je pomíjivý. A naděje k jeho dalšímu získávání vede spíše cestami dobra.

V jaderné euforii šedesátých let minulého století, kdy SSSR odpálil nad Novou zemí největší nukleární bombu všech dob nazvanou Váňa, se zrodil v hlavách zrůdných vědců a generálů nápad na Bombu soudného dne. Měla to být velká loď napěchovaná jaderným materiálem, která by se automaticky pohybovala kolem sovětského pobřeží a pokud by naměřila z ruského území vysokou radioaktivitu po zničujícím nukleárním útoku, sama by se v odvetu odpálila a zničila většinu života na planetě. To bylo naštěstí i na nukleárního hazardéra Chruščova příliš a tak projekt zakázal. Možná však, že mu ani tak nevadilo ono „po komunizmu potopa“, jako se obával nevyžádaného odpálení. Také Hitler si přál, aby s jeho pádem

skončilo Německo. Je to totiž typické pro fanatické ideologie – když ne my, tak nikdo.

Hrozí nám i do budoucna bomba soudného dne? Rozhodně bychom to neměli podceňovat. Možnosti vědy se každým rokem mílovými kroky zvětšují. Samozřejmě, že už to nebude patrně obří nukleární výbuch. Frustrovaný jedinec již dnes „dosáhne“ na desítky mrtvých, teroristická organizace na tisíce. Potenciál zlodušských ideologií poroste. Vytvořit počítačový virus a zamořit jím internet je dnes snadné a jednoduché. Za několik desetiletí mezi námi mohou obdobně kolovat biologické viry rozsahu neštovic nebo eboly. Může to být cokoli, ale nejspíše to bude biologické. Je to účinné a bude stále levnější. Myšlenku na bombu soudného dne z planety nevymýtíme, protože je naší součástí.

Nejlépe to charakterizuje citát z knihy myslitele rumunského původu Emila Michel Ciorana Nástin úpadku: "Kdybychom položili na jednu misku vah zlo, které na světě rozpoutali 'čistí', a na druhou zlo lidí bez zásad a bez zábran, rovnováhu by vychýlila miska první. Katastrofy zkažených epoch jsou méně tíživé, než pohromy způsobené epochami horoucími. Bahno je příjemnější než krev. V neřesti je více mírnosti než ve ctnosti, ve zvrhlosti více humanismu než v přísných mravech". Proto braňme se fundamentalismu v každé jeho podobě. A tak tu asi i nadále zůstane nikdy nedobojovaný odvčký boj dobra se zlem, ukončený jen v mýtech a pohádkách.

Co popřít našim budoucím demokratickým vůdcům? Snad ono: „Bože dej jim moudrost, aby poznali, s kým mají jednat a koho musí parazit“.

Zajímavá úloha

Pomocí číslic 1 až 9 v tomto pořadí a znamének +, -, x, / sestrojte výraz, který bude mít hodnotu 2006.

Jazyk také žije

Jazyk je živý útvar a je poplatný době, ve které je používán. Podepisuje se na něm kultura a zvyky lidí, stejně tak jako politické systémy. V době vlivu německé a židovské kultury byla čeština zaplavena germanizmy a judaizmy. Ty se z ní dnes postupně vytrácejí a řadě z nich už dnešní mladá generace ani neholduje, ani nerozumí. Patří sem takové výrazy jako: *furt, ánunk, cimra, cícha, cálovat, flastr, fusekle, dekl, hastrman, haknkrajc, kšeft, kýbl, ksicht, haxna, mustr, ruksak, špunt, štrykovat, štrůdl, štangle, štamgast, karfiol, mazel, špacírovat, naštelovat, špitál, štola, vingl, vercajk*, a další.

Židovské výrazy jsou vzácnější a méně obvyklé. Třeba *goj* znamená příslušníka nežidovského národa, *šábes, sabat* značí den sobotního svátku, *šames* je pomocník v synagoze, *mikve* je rituální koupel a *chucpe* něco nepatřičného. *Maces* je nekvašený chléb a *košer* je nábožensky čistý způsob přípravy stravy. *Šechtr* je řezník a *šalom* pozdrav a *mazel tov* gratulace. Snad nejbližší je nám zvláštní jazyk židovských anekdot a typické onikání.

Z romského etnika do češtiny neproniklo mnoho výrazů. Známý je *gádžo* označující neromského jedince. Mezi romizmy patří i *čokl a čórnout. Vajda* je romský šéf a *dylina* nadávka. Zato v písničkách se to hemží *cikány* a také si pochutnáváme na *cikánské pečínce*.

Za éry komunismu byla čeština obohacena o rusizmy jako *komanda, chozrasčot, úderník, šturmovat, šajba, komandýr, brigadýr, komsomol, kolchoz, rubaška, komisař, politruk, komitét, gulag, grupa, brigadýrka, boršč*. Mezi rusizmy patří i *báťuška, báryšňa, ikona, stakan*.

Poté, co jsme se opět přiklonili k západu a kajicně se vrátili do lůna kapitalizmu, čelí čeština náporu anglických termínů. Souvisí s tím samozřejmě i technologická dominance odtud pocházející. Takže si zvykáme na *software, hardware, drajvry, fajrvóly, interfejsy, interrupty, konektory*. Již nevyhledáváme, ale provádíme *screening* nebo *rekognoscaci*. Abychom byli světovější, tak máme *šourúm* a *njúzrúm*. Horníček by dnes neměl *Hovory*, ale *talkshow*. I představení se změnila v *show* nebo v *performance*. Žebříčky popularity nahradily *top ten*. Nehledáme talenty, ale *superstar*. Ženy nechodí na potrat, ale na *interupci*, nebrání se početí, ale používají *antikoncepci*. Už se ani nelíčí, ale dělají si *make-up*. Ve výrobní sféře *monitorujeme, validujeme, verifikujeme*, provádíme *banking, reporting*,

brainstorming, inženýring a marketing. Duševní vlastnictví se změnilo v *know-how*. *Některé* výrazy se už pravopisně počestily, jiné to teprve čeká. Každý se snaží o co nejlepší *image* a aby byl *in a cool*.

Militantní islám donutil češtinu vzít na vědomí takové termíny, jako *džihád, šárija* nebo *sebevražedný atentátník*.

Mladá generace, aby se odlišila, posunula význam některých českých slov. A tak věci kolem nás bývají *boží, hustý, vymazlený* nebo *vtipný* či *voťresný*. Nesmrtelné je slůvko *vole*, které dnes už dávno neoznačuje sudokopytníka, ale je spíše citoslovcem zdůraznění či překvapení nebo familiárním oslovením. Nedávno mě překvapila dokonce i slovenská dívka v metru, když své kamarádce povídá „*Ty vole, tak som v tom*“.

Velkou fantazii projevily i naše kuchařky a tak máme *španělské ptáčky, ruská vejce*, o kterýchžto pokrmech nemají v těchto zemích ani tušení. O *bavorských vdolečcích* si nejsem jist. Jen názvy dnů v týdnu a názvy měsíců zatím odolávají.

Co s tím? *Ajták*, který by dnes mluvil o obrazovce či stínítku, ovladačích a přerušeních by působil škrobeně jako nosočistoplena a kolegové by ho měli za blázna. Konec konců tomu, že nerozumíme řeči právníků, jsme si také už zvykli a to mluví povětšinou česky. Profesionální *slangy* jsou tedy přijatelné. Stejně tak je příjemné, že prakticky ve většině jazyků rozumíme slově, jako *papír, kilometr nebo atmosféra*.

Jazykový cit o člověku hodně vypovídá. Vědět, kdy mluvit lidově, třeba i peprněji, kdy spisovně a kdy použít odborné termíny asi souvisí s inteligencí. Buďme tedy rádi, že je čeština tak košatá a i chytlavá. Každý si může vybrat. Jednou, až se bude mluvit jen anglicky nebo čínsky, to bude horší.

Vzpomínka na léto – má snacha v Indonésii

Pokrytecky blázniví Amíci

Kam až může dojít americká posedlost sexuálními harašením? Hodně daleko. Alespoň v Coloradu, kde byl šestiletý chlapec vyloučen ze školy, protože políbil svou spolužačku na ruku. Gentlemanství se evidentně nevyplácí! „Bylo to během vyučování. Učili jsme se číst a já jsem jí přítom dal pusku na ruku. Tak to bylo,“ říká v interview pro CNN prvníak Hunter Yelton, který byl kvůli romantickému gestu gentlemana nejen vyloučen ze školy, ale dokonce také obviněn ze sexuálního harašení. Navíc s tím prý dívka nemá problém, protože Huntera považuje za svého kluka. Chce, aby z Hunterových školních záznamů bylo obvinění ze sexuálního obtěžování vymazáno.

Velký kříž, který se téměř šest desetiletí tyčí nad kalifornským San Diegem, musí do devadesátí dnů zmizet. Soudec v San Diegu rozhodl, že je protiústavní, protože upřednostňuje křesťanství před jinými náboženskými vyznáními. Třinácti metrový

kříž, který je součástí pomníku válečných veteránů, byl trnem v oku organizací Židovských válečných veteránů Spojených států amerických, Unii občanských svobod (ACLU) a dalších místních obyvatel, kteří v roce 2006 společně podali stížnost k soudu.

Otcové zakladatelé se musí v hrobě obracet. Kdy takové praktiky v rámci strojově korektního chování dorazí i k nám?
z netu

Pozor na bublinky

Nadměrná konzumace perlivých nápojů má devastující účinek nejen na zuby. Sycené limonády právě kvůli „škodlivým bublinkám“ ovlivňují lidský mozek ve stejné míře jako některé nemoci. Teď si říkáte, to nám říkáš brzy - po Silvestru, ale lépe pozdě, než nikdy. Z pokusu na hlodavcích vyplynulo, že umělé sycené nápoje přeměňují v mozku stovky proteinů. U hlodavců z první „bublinkové“ skupiny se nakonec projevila hyperaktivita a v jejich mozku se změnila hladina téměř 300 různých proteinů. Vědci upozorňují, že podobné změny se projevují u lidí při různých onemocněních, například rakovině či Alzheimerově chorobě. Výsledkem nadměrné konzumace nejen slazených „bublinek“, nýbrž i běžné dietní sody mohou být podle nich srdeční záchvaty, cukrovka, obezita, lámavost kostí nebo rakovina prostaty či slinivky. „Máte-li žízeň, pijte vodu,“ citoval list The Daily Mail Franklinovou. „Náš výzkum napovídá, že dlouhodobá konzumace cukrem slazených nápojů místo obyčejné vody může vést k dlouhodobým změnám v chování i v chemii mozku.“ Bublinková limonáda by podle ní měla být něčím výjimečným, nikoli součástí běžného každodenního jídla.
z netu

Počasí loni

Průměrná roční teplota 10,4 °C, Počet ledových dní (dní kdy maximální teplota nevystoupila nad bod mrazu) - celkem 24 dní. Počet mrazových dní (dní kdy minimální teplota poklesla pod bod mrazu) - celkem 108 dní. Počet jarních dní (dní kdy maximální teplota vystoupila nad 20 °C) - celkem 137 dní. Počet letních dní (dní kdy maximální teplota vystoupila nad 25 °C) - celkem 86 dní. Počet tropických dní (dní kdy maximální teplota vystoupila nad 30 °C) - celkem 39 dní. Počet tropických nocí (nocí kdy minimální teplota nepoklesla pod 20 °C) - celkem 4 dní. 15.4.2013 - první den v roce kdy teplota vystoupila nad 20 °C. 17.4.2013 - první den v roce kdy teplota vystoupila nad 25 °C. 9.6.2013 - první den v roce kdy teplota vystoupila nad 30 °C. 26.3.2013 - poslední den zimy 2013 s celodenním mrazem. 8.4.2013 - poslední den zimy 2013 kdy teplota poklesla pod bod mrazu. Uvedené údaje jsou z Brna-Židenic (v rámci antipragocentřizmu).

Řešení úlohy: - 1+2+345*6+7- 8*9 = 2006

A slovo závěrem

Tak co, poslechli jste guvernéra naší národní banky, že už bude jen dráž a nakupujete? Aby se nám lépe nakupovalo, ubral nám kus úspor. Prý ne, když budeme kupovat české zboží. Jenže čisté české zboží neexistuje. Prakticky v každém jsou určité komponenty z dovozu, když ne nic jiného, tak dovážená energie. Navíc já si kupuju věci, jen když je potřebuju a pak k ceně zas tak kardinálně nepřihlídím. Zdravá zkušenost velí vyhnout se tomu nejlevnějšímu a neutráct zbytečně za značkové. Žaludek mám taky jen jeden a tak si myslím, že moje spotřeba je celkem konstantní. Obávám se, že tak nějak je to s většinou české populace. Takže růstu tržeb za naši vnitřní spotřebu dosáhnou národohospodáři nejlépe zdražením.

Je klasicky české, že přes všechny regule velmi rychle prosákló, že hlasování v ČNB o této devalvaci bylo velmi těsné 4 : 3. No nevím, nejsem ekonom, natož makroekonom a tak tomuto opatření, jako většina Čechů nerozumím. Ale třeba to mají pánové a dáma promyšlené. „Natiskli si“ nové peníze a za ně nakoupili za výhodnou cenu spousty eur. Čili za papír opravdové peníze. Třeba až budeme později zataženi do sanace eura, budeme tak sanovat papírem. Nebo až budeme eura zase rozprodávat, dostaneme za ně více korun, než při nákupu. Nevím, možná jsou to hlouposti, ale pořád lepší, než si myslet, že tam nahoře máme hlupáky.